

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **L. P.**, zastoupeného Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 7, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2009, čj. 18790/08-1701-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2010, čj. 10 Ca 149/2009 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2009, čj. 18790/08-1701-21, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 11. 7. 2008, čj. 12420/08-17750-21, kterým byl zamítnut návrh žalobce na obnovu celního řízení dle § 54 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Žalobce se domáhal obnovy řízení s odkazem rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 5. 2006, čj. 3 T 147/2004 - 296 (dále jen „trestní rozsudek“), kterým byl T. W. uznán vinným z pokusu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1 a 3 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů.

II.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 16. 9. 2010, čj. 10 Ca 149/2009 - 45, zamítl.

3. Městský soud uvedl, že žalobce nesplnil podmínky pro obnovu řízení ve smyslu § 54 odst. 1 daňového řádu. K důvodu uvedenému pod písm. b) tohoto ustanovení soud

poznamenal, že *„na základě podvržených a zfalšovaných dokladů, resp. na základě trestného činu, bylo dosaženo původního rozhodnutí o vyměření cla, nikoli však dodatečného platebního výměru, vůči němuž se žalobce obnovy řízení domáhal“*. Splnění podmínek dle písm. c) uvedeného ustanovení pak soud vyloučil s tím, že původní rozhodnutí nezáviselo na posouzení předběžné otázky.

4. Dále městský soud souhlasil se závěrem žalovaného, že žalobce nesplnil podmínky pro povolení obnovy řízení stanovené v § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Trestní rozsudek nemohl být nově najevo vyšlou skutečností, neboť v době vydání původního rozhodnutí neexistoval. Důvodem pro obnovu řízení by mohly být dříve neznámé skutečnosti a důkazy, vyplývající z tohoto rozsudku. Žalovaný se však předmětným rozsudkem v tomto smyslu zabýval.

5. Poukaz žalobce na okolnost vyplývající z trestního rozsudku, že ve skutečnosti nebyl v příslušném celním řízení deklarantem, soud neshledal relevantním důvodem pro obnovu řízení. Žalobce totiž mohl uplatnit toto tvrzení již v původním řízení. Ze správního spisu soudu naopak vyplynulo, že dopravený automobil byl určen pro potřebu žalobce, který se sám označoval za deklaranta. Obdobně soud dovodil z výroku trestního rozsudku, že T. W. dovezl předmětné vozidlo na jméno žalobce a jeho prostřednictvím rovněž předložil celnímu orgánu příslušnou fakturu. V této souvislosti soud poznamenal, že žalobce tvrdí skutečnosti, které jsou v přímém rozporu s tím, co výslovně tvrdil v předcházejícím celním řízení. Doplnil, že *„(p)okud tedy žalobce v původním řízení uváděl záměrně nesprávné údaje, nemůže se toho nyní dovolávat ve svůj prospěch.“*

6. Závěrem městský soud uvedl, že nemohl zkoumat věcnou správnost původního rozhodnutí. Neposuzoval tedy, zda žalobce skutečně podepsal celní deklaraci a zda byl deklarantem, neboť tyto námitky měly a mohly být uplatněny v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru.

III.

7. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

8. Stěžovatel nesouhlasil s výkladem § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu, podle kterého nemůže být důvodem pro obnovu řízení trestní rozsudek, nýbrž z něj vyplývající dříve neznámé skutečnosti a důkazy. Podle stěžovatele předmětný *„rozsudek fakticky konstatoval a důkazně podložil nové skutečnosti, které mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí“*.

9. Dále stěžovatel brojil proti závěru městského soudu ohledně nesplnění podmínek pro obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu. V této souvislosti uvedl, že *„celní řízení bylo vedeno na základě falešných dokladů jako celek“*, tedy i v části týkající se dodatečného platebního výměru. Veškeré podklady založené do celního spisu byly celnímu úřadu předloženy T. W., přičemž touto osobou byly také vyhotoveny a zfalšovány. Stěžovatel zdůraznil, že právě na základě těchto podkladů byl označen

deklarantem, o čemž mimo jiné svědčí i obsah odůvodnění trestního rozsudku, a z tohoto důvodu mu byla vyměřena dodatečná daňová povinnost.

10. Závěrem stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že rozhodnutí o vyměření cla i rozhodnutí o dodatečném vyměření celního dluhu bylo vydáno *„na základě podvržených a zfalšovaných dokladů, resp. na základě trestného činu“*.

IV.

11. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

12. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

13. Kasační stížnost není důvodná.

14. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s výkladem městského soudu, podle kterého nelze považovat trestní rozsudek za novou skutečnost či důkaz ve smyslu § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musejí takové skutečnosti a důkazy objektivně existovat v době rozhodování správního orgánu v původním řízení (srov. např. rozsudek ze dne 24. 8. 2006, čj. 2 Afs 149/2005 - 54 a rozsudek ze dne 6. 12. 2006, čj. 1 Afs 36/2006 - 86, č. 1078/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná i na www.nssoud.cz). Důvodem pro obnovu řízení tedy mohou být pouze ty skutečnosti a důkazy, které i přes svoji existenci nebyly účastníkům ani správnímu orgánu známy, a nebyly proto v původním správním řízení využity. V posuzované věci byl trestní rozsudek vydán až dne 31. 5. 2006, tedy po několika letech od vydání původního celního rozhodnutí. Městský soud správně dovodil, že podmínky stanovené v § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu mohou splňovat jen skutečnosti, které z daného trestního rozsudku vyplývají a které v době rozhodování celního úřadu již existovaly.

15. V návaznosti na předchozí závěr Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v závěru městského soudu, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem nemohou založit důvod pro povolení obnovy řízení dle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Podle stěžovatele vyplývá z trestního rozsudku skutečnost, že v příslušném celním řízení nebyl deklarantem. I kdyby však toto tvrzení bylo pravdivé, stěžovatel jej mohl a měl uplatnit již v odvolacím řízení. Stěžovateli totiž muselo být známo, zda celní prohlášení podepsal či nikoliv, resp. si takovou skutečnost mohl ze správního spisu zjistit. Jelikož tedy stěžovateli žádné objektivní okolnosti nebránily v tom, aby zmíněným tvrzením brojil proti původnímu rozhodnutí celního úřadu, nemůže být následně takové tvrzení důvodem pro obnovu řízení. Na tomto místě Nejvyšší správní soud rovněž dodává, že uvedenou podmínku, tj. nemožnost uplatnění dané skutečnosti bez zavinění účastníka, lze dovodit nejen ze znění příslušného ustanovení, ale byla vyložena i judikaturou zdejšího soudu (zejm. již uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 Afs 149/2005 - 54 a čj. 1 Afs 36/2006 - 86 a dále např. rozsudek ze dne 5. 12. 2006, čj. 8 Afs 11/2005 - 60).

16. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani stížní námitku, že byly splněny podmínky pro obnovu řízení dle § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu, neboť celní řízení jako celek bylo vedeno na základě falešných dokladů. Zdejší soud přisvědčil městskému soudu, že na základě podvržených písemností bylo rozhodováno jen v řízení o vyměření cla, nikoliv v řízení o dodatečném platebním výměru, jehož obnovy se stěžovatel domáhá. Uvedený závěr je nezbytné chápat z pohledu stanovení výše celní hodnoty dovezeného zboží, kdy je zřejmé, že dodatečný platební výměr a jím stanovená celní hodnota automobilu naopak vychází z řádně zjištěných a ověřených údajů.

17. V této souvislosti pak považuje Nejvyšší správní soud za rozhodné tvrzení stěžovatele, že byl na základě padělaných listin v celním řízení označen za deklaranta. I dodatečný platební výměr je na takovém postavení stěžovatele založen. Z povahy věci je však zřejmé, že stěžovatel zde poukazuje na údajně zfalšované celní prohlášení, které nepodepsal. Zdejší soud proto ani této stížní námitce nemohl přisvědčit, neboť podstata daného tvrzení, byť jej stěžovatel na tomto místě podřadil pod § 54 odst. 1 písm. b) daňového řádu, je totožná s tvrzením, že v příslušném celním řízení nebyl deklarantem. Nejvyšší správní soud proto v dané problematice odkazuje na vypořádání stížní námitky v bodě 15 tohoto rozsudku. Nad rámec nezbytného odůvodnění k tomu zdejší soud poznamenává, že za deklaranta se v celním řízení označoval i sám stěžovatel. Jak ostatně konstatoval i městský soud, v průběhu řízení o povolení obnovy tedy stěžovatel tvrdil skutečnosti, které jsou v přímém rozporu s tím, co uváděl v původním celním řízení. Nadto ani z obsahu trestního rozsudku nevyplývá, kdo skutečně podepsal jednotnou celní deklaraci, neboť příslušný soud tuto okolnost nepovažoval pro své rozhodnutí za důležitou. V závěru odůvodnění trestního rozsudku je navíc uvedeno, že stěžovatel nevyloučil, že by tento doklad sám podepsal, a že je tato skutečnost velice pravděpodobná.

18. Nejvyšší správní soud tedy neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

19. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu dle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. května 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu